

-1-

Село Велике Любоме, Которманське
району Звенизкоб області.

Земор'я село.

Тюгня джерел заснування с. В. Любоме не
існує. З розповідей старожилів видно, що село сте
родавне. Воно існує 350-400 років.

У той час Губоубережне Чиредне входить
до складу Рівн Губоубереж (Яолучи).

Про стародавність с. В. Любоме говорить те, що
воно розташоване над річкою, так як села якісь
ніколи над річками, відносяться до більш раннього
періоду.

Про походження назви с. В. Любоме говорить те,
що воно походить від жіночого імені. Існує дві
версії про походження назви село. Перша така. Зм-
лі с. В. Любоме належали якесь родичинку і що
цей поміщик заснував тут село, яке було зас-
лене кріпосними селянами і назван Великою Лю-
бомою на честь дочки цього поміщика - Любі.

Другі джерела говорять про те, що колись річ-
ка Золотиско, що протікала через село, назвалась Любо-
шею і від назви річки пішла назва цього села.

Слід вважати, що друге твердження про поход-
ження назви село більш правдиве, тому що над
річкою Золотиско розташоване в нашому районі і се-
ло Мале Любоме і що назва цього села так по-
ходить від назви річки. А річка в назві цього села
появилась тим, що річка Золотиско біля села
Мале Любоме, мала, вузла і мала. Друге
назва має географічне походження і є більш
дійсною. Про те, що річка Золотиско колись на-
зивалась Любомею, твердив житель с. В. Любоме
Марчук Олександр, який бачив у старих географічних

коротко цю назву. Потім, певного з яких причин
 річка Волгиско було перейменована в Волгиско.
 Село В. Любеш. Було колись владністю князів
 Остронських, пізніше - Шортландських, які розвинули
 тут металургічну промисловість. Був збудований
 завод по видобутку залізної руди, а з XIX століття
 перетворений на завод залізних виробів. На тому
 місці, де добувалась залізна руда, зараз місцеві
 жителі часто знаходять, як іноді тут називають,
 мушкетерські камені, які перебували у воєні.

А дутір носить назву - Руда.
 Перші поселенці, які поселились на території
 перерахованого села були великі селяни - козак.
 Як утверджував староста села Лобог, що за переказами
 ми, які він чув від старих людей, в цей місцевий
 був Богдан Яковичук, який поставив "старший"
 у селі козаке Лобого. При дошкуч, залишилась вдо-
 ва з дочкою. До якої нібито приїхав у приїзді
 син полка Трохольського, який проживав у с. Новоселів.

Пізніше, за поміччю, кріпаки жили там. Крім
 того, селян кріпаків заставляли виконувати різні
 роботи для розвог і прилик пенсії. Щоб мати
 біля дзвіку проточну воду, князь наказав прокопати канал
 довжиною до двох кілометрів, шириною до 30 метрів,
 глибиною понад 5 метрів, який виходив із річки Гори-
 нї і знову з'ясувався з нею через річку Волгиско.

Спочатку селяни працювали на полі три дні, тоді
 звали "третяки", а пізніше працювали по чотири, п'ять
 днів - "чотири" і "п'ять".
 В 1908 році в селі було 385 дворів, що зареєстровано в
 "Список населених пунктів Волгиско губернії з 1909 р.
 свідомі Волгиско-судериского статистичної Комітету",
 на один двір в середньому припадало по 9,45 га землі.

- 3 -
Информационный портрет села.

Сельские инспекторы
Т.С.Т. "Троцкий", директор Миско Валерий Степанович
специализация: картошка, зерно, молоко, мясо.

Костомаровский буфер звенья
Видеинские звенья с.В. Любана
заведующая Сушик Евгения Васильевна
т. 6-22-38

Филиал Костомаровского Оугодбику
т. 6-22-91

кооператор Луканская Валентина Кузьминна

ТКОВ "Любана"
заведующая "Подберезник" Гелена Зварева

Ветколюбимская лікарська амбулаторія
т. 6-22-94

заведующий Захарчук Григор Александрович
ликар-стоматолог Селищук Андрей Григорьевич
фельшер Доченко Татьяна Павловна
акушер Зидун Любовь Александровна
моброит Сушик Наталья Викторовна
дитяча медсестра Стасюк Ритана Степановна
доросле медсестра Туденко Татьяна Петровна
Фирма "Одеса" підприємство Новолук Лариса Франковна
Молозани "Любана" Підприємство Новолук Михайло
Григорьевич.

Великою багатою гурбано-шкертною бібліотекою
Костомарської усадиби.

Завуюю бібліотекою Петришук Марією Росомівною

Клуб

Завуюю клубом навбинок Катери Петрівни
Ковалюк Марією Петрівною

Свято-Миколаївський храм

збудовано в 1742 році на кошті перетрем. Дре-
вяний як і дубинице. Через 100 років відремонтова-
ним на пожертвування прихожан і поміщика Родзи-
вського. У 1867р. прекритий дахом. Збудовано пофарбо-
ваним на гроші селенки з с. Підлужно Івоню
Медведчука. Церковної землі 57 десятин. На ній
дело акт (за тодішнього назвою „секрета“ Імперіи
Імперіи солтиски (1762р.).

У селі працював цукрово-меліоратор.

Був Юлія. Дворів 163, корабельні 1328, римно-католицька 76,
німців-католицька 400, єврейська 86, Священник Івон Боруків
(з 1864р.), педагог Івон Соломаховський (1869р.), поме-
щик Данило Крацевський (з 1856р.)

Наприкінці XIX ст. села Р. Модоша і Підлужно
належали муніципалітету удрінів (козни).

Цей же Другий світової війни храм був
спалений німецькими окупантами.

Новий храм збудовано на оруцкому миті.
що на вулиці старої селенки храм. Храм
пожево дати 1992р.

Настоятель храму-протоієрей УПЦ КП
Андрій Коношук (з 1992р.)